

MOTYL

IVANA ONDRIOVÁ
**Cudzinka
nemiluj**

**Cudzinca
nemiluj**

IVANA ONDRIOVÁ

**Cudzinka
nemiluj**

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Ivana Ondriová 2015
Design © Motýl design 2015
Cover photo © Halay Alex/shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2015

ISBN: 978-80-8164-052-0

Prvá kapitola

Odomkla som a vošla do ticha a prítmia nášho útulného trojizbového bytu.

Akoby v ňom nebol život...

Neviem, koľký raz za posledné obdobie som si to pomyslela. Stý? Tisíci?

Skopla som z nôh biele sandálky, kabelku položila na skrinku na topánky a šťukla vypínačom. Našu malú predsienku okamžite zalialo stropné svetlo. Nemilosrdné... Takto večer pri pohľade do zrkadla odhalilo moje prehľbujúce sa vrásky pod očami a okolo úst.

Možno keby som sa viac usmievala.

Vytiahla som kútiky pier a skúsila to napraviť.

Možno keby som ten úsmev nechala vkraďnúť sa mi aj do očí, do srdca...

Mávla som rukou a dala svojmu neveľmi lichotivému obrazu dovidenia.

Len som fľochla na JEHO tenisky pohodené pod skrinkou, čierne, s podrážkami od blata, piesku a s vnútornou výstelkou presýtenou potom a vpochodovala som do bytu.

Jasné, že som sa mýlila.

V byte predsa ktosi bol – ako vždy o takom čase. Pred siedmou večer...

Peter sedel v kresle s nohami vyloženými na koženom otomane a s diaľkovým ovládačom v pravačke. Ani druhú ruku nemal voľnú... Pre zmenu si ju zaťažil oroseným pivkom. Ledabolo si z neho uchlipol. Ledabolo prepol na iný kanál, poškriabal sa uvoľneným ukazovákom v slabinách a rovnako ledabolo sa obrátil mojím smerom.

Lebo tušil, že tam stojím.

Presne, ako vždy o takom čase...

„Beka! Ideš niečo narýchlo ukuchtiť?“

Len čo sa opýtal, čo chcel, čo potreboval, obrátil sa späť k našej plazme, ktorú som už toľkokrát prekliala, a pokračoval vo svojej predošlej, neskutočne dôležitej činnosti.

Správy. Vraždy, násilie, vydierania, lúpeže... jednoducho paráda. Nič viac po celotýždennej drine nepotrebujem.

„A čo tak najprv ahoj?“ ticho som skúsila.

„A potom navariš?“

„A čo tak, aký si mala deň?“

„Ha?“

„A čo tak, ako sa cítim, či ma niečo nebolí? Dnes som sa trápila s pekne ťažkými balmi hlíny a hnojiva.“

„Kriste!“ spustil nohy na zem a potiahol nosom. „Čo ťa serie?“

Ustrnula som a ako malá sa stiahla bližšie k zárubni kuchynských dverí.

„Čo ťa zase serie?“ zopakoval.

Zase?

„A čo tak tá večne zapnutá telka, ten rozhádzaný gauč, tvoje zašpinené tenisky v predsieni, prepotené tričko na gauči a čo tak TY?“

Síce sa zatváril urazene, síce otvoril ústa, no rýchlo ich zatvoril, znova obrátil pohľad k svojmu bohu zvanému televízor a kašľal na mňa.

„Neondi sa...“ utrúsil, odpil si a počúchal svoje stále ploché brucho. Keby nebolo tej jeho práce v sklade a tenisu s partiou, bol by z neho pivom preliaty chlap v rokoch.

Takto stále ušiel... Ale čo z toho?

„Nepristane ti to. Konečne mám víkend, tak ho nekaz. Nadrel som sa ako kôň, čo je zlé na tom, že sedím pri telke?“

„Lenže aj ja mám víkend.“

„Máš...“

„Som rada, že to chápeš. Urob si trebárs sendvič.“

„To akože nenavariš?“

„To akože nie...“

„Boha, Beka!“ zaraz vstal a ovládač surovo hodil na miesto, kde bol pred niekoľkými sekundami jeho zadok. „Som hladný, že ani nevidím. V robote sme mali mizerné buchty. Buchty! A ty mi núkaš sendvič?“

„Ja nie som tvoja slúžka, Peter. Idem sa prezliecť a okúpať sa. Predstav si, že aj ja som hladná. Dokonca som ani neobedovala. A mne ten sendvič postačí.“

„Ak mi ho hodíš do rúry a prikryješ syrom...“

„Nie. A spravím len sebe. Ruky máš. A vieš, kde čo nájdeš. Peter, pohni zadkom! Alebo lepšie... Čo tak aspoň raz v živote, aspoň raz za tých posraných sedemnást' rokov, čo sa poznáme, to urobiť opačne? Čo tak pripraviť jedlo manželke? Bolo by to fajn. Potom by si sa trebárs mohol ku mne pripojiť. Myslím prísť ku mne do vane.“

Zmrzol, znova sa poškriabal v rozkroku a potiahol nosom.

Nepáčilo sa mi to. Vlastne mi to prišlo odporné.

Kedy sa to stalo? Kedy sa mi zhnusil vlastný muž?

Asi vtedy, keď Lenka vyrástla z plienok, stala sa z nej školáčka a on pochopil, že ho už dcéra tak veľmi nepotrebuje. Akoby prestal byť otcom. No, dokelu, prestal byť aj manželom!

„Idú správy,“ poznamenal.

„Aha... Fajn.“

Nechala som ho tam umárať sa svinstvom, ktorým ho infikovali médiá, nákup som odložila do skriniek a do chladničky, schmatla z nej biely jogurt a zamkla sa v kúpeľni.

Na dvakrát.

Aj keby chcel, nedostane sa ku mne. Aj keby chcel...

O ôsmej večer byt o čosi ožil. Domov sa unúvala naša dcéra. Len si do úst šupla rožok so šunkou a už aj začala útočiť tým, čím včera a predvčerom. Tým, čo bolo pre ňu momentálne alfou aj omegou.

„Tak ma do tej školy v prírode pustíš?“

„Idú všetci?“

„Do nohy...“

Pozrela som na svoju takmer pätnásťročnú dcéru a sama seba sa pýtala, kedy mi tak vyrástla.

Už sa jej pod tričkom črtali prsia.

Začala nosiť podprsenku.

Dokonca sa aj bozkávala s tým svojím Borisom.

„Mamka, prosím... To mám byť jediná?“

„Vieš, ako je to s tvou alergiou. Čo ak tam na teba príde nejaký záchvat? Všade samé stromy, kvety, pele.“

„Prestaň,“ rýchlo ma zastavila a sklamaná sa odo mňa odvrátila.

„Chcem ti len dobre, moja.“

„Chceš to, čo je dobré pre teba.“

„A to malo byť čo? Ako to súvisí so mnou?“

Mykla plecami. Bola celý otec. Niečo tresla a nevedela si to obhájiť. Ozaj bola celý Peter – svetlovlasá, pehavá modročka. Chlapci sa za ňou otáčali, obháňali ju, panebože, len dúfam, že nič viac. Dnešná mládež bola do všetkého taká hľ. Aj do sexu.

Len nech sa opováži. Nech sa opováži čosi s tým svojím Borisom podniknúť. Zahluším ju! Nie, jeho, toho vysokého hokejistu, ktorý mi moju malú Lenku tak veľmi zmenil, že myslela len na jedno, ako vypadnúť z domu a dostať sa na rande s ním!

„Ak tak veľmi chceš ísť...“

„Chcem! Bude to paráda! Naozaj! Budeme chodiť na túry, utuží do kolektív, aj vzťah s naším novým učiteľom telocviku. Mamka!“

„Ten kolektív mal byť utužený už dávno, Lenka, ste predsa deviataci!“

Napokon som mávla rukou, podpísala jej súhlas a vyplatila tých stopäťdesiat eur, čo za týždňový pobyt v Novej Lesnej žiadali.

„Ale ak na teba Boris niečo skúsi...“

„Mama!“

„Dobre vieš, ako to myslím.“

„Si normálna?“

„Práveže som,“ hlesla som a pohľadila ju po rovných vlasoch, ktoré jej siahali do polky chrbta s láskou aj bolesťou, že mi moje dieťa pomaly ale isto v myšlienkach odchádza do sveta dospelých.

„Sľubujem ti, že nič len bozky! Nič len bozky.“

„Len aby, Leni.“

A vlastne som jej verila. Keď na mňa pozrela tými svojimi priezračnými očami. Bola ako on, no chvalabohu, jednu vlastnosť zdedila aj po mne. Zodpovednosť! Jasne som ju tam teraz videla. Až ma premohla hrdosť, ako som si tento svoj jediný poklad, lebo ďalší, bohvieprečo, neprišiel, vychovala!

Pritisla som si ju na svoje malé prsia, počúvala jej lopatky, odhrnula z drobnej srdcovitej tváre zablúdené pramienky a hravo jej frnkla po nose.

„Uži si to tam. Tak skoro ťa na niečo podobné nepustím.“

„Viem. Poznám ťa.“

Odišla nasledujúci piatok o pol jedenástej a náš byt bol bez nej ozaj ako mŕtvy.

Druhá kapitola

„Máme výročie, Peter. Vieš o tom?“

„Aké výročie?“

Normálne sa zamračil. Azda premýšľal? Alebo bol mrzutý preto, že mu niečo také trápne, ako je nejaké naše výročie, vyhadzujem na oči a otravujem tým jeho pokojné nedeľné ráno?

„Nášho prvého zoznámenia.“

„Ježiš,“ strčil si do úst zvyšok šunky a dopil kávu do poslednej kvapky. „A toto sme niekedy oslavovali?“

„Ty nie...“

Tresol hrnčekom o stôl a zazrel na mňa ako na vraha.

„Tak čo je potom? Čakáš, že ti dám kvety?“

Uprela som naňho smutný pohľad, ktorý by presvedčil aj la-
dového medveďa.

„Načo? V tom svojom obchode ich máš kopu. Tak načo?“

„Ale nie sú od teba, Peter. Nechápeš to?“

Všimol si, že naozaj nie som vo svojej koži.

Lenka bola preč, vonku sychravo, v mojej duši tak isto a ešte aj
moje pekné orchidey na kuchynskom okne ako naschvál odkvitli.

Hrašok v polievke sa rozvaril, koložvárska kapusta nedržala
tvar, najradšej by som varechu hodila do výlevky a celý obed
vysypala do koša. Chcela som tresnúť dverami a minúť majland
v obchodnom centre. Aby sa zobudil!

„Hej. No tak, Beka.“

Bože, veď stíšil hlas. Priblížil sa ku mne.

„Tak prepáč. Nemyslel som to tak. Vieš, aký som.“

„Ale nebýval si taký,“ ubolene som šepla, no ostala som
k nemu otočená chrbtom.

Pritisol sa ku mne a položil mi dlane na boky. Jeho prsty ma
pálili až pod látkou trička, zohrievali mi pokožku, štekli a roz-
dúchavali vo mne vášeň. Prekvapilo ma to. Na chvíľku ma zara-
zilo, že vo mne ešte bola. Nebol to iba výsledok zlosti? Naňho?

„Som len unavený.“

„To sme všetci.“

„Tak prečo mi potom nerozumieš?“

„To si myslíš?“ Zboku som sa naňho zadívala. „Že ti nerozu-
miem? A ty pre mňa máš pochopenie?“

Zovrel ma dľaňami a nosom ma počúchal po odhalenom krku.
Vlasy som si zopla do vrkoča, aby mi nebolo horúco a pri varení mi
nezavadzali. Teraz mal Peter dokonalý prístup k citlivému miestu
za mojimi ušami. Využil to. Dokonale. Bože, ešte to vedel?

„Beka... Prestaň s tým a radšej poď do postele.“

„Čo?“

„Vravím, nechaj to a poď do postele.“

„Chceš sex?“

„A ty nie?“ zamrmlal a jazykom ma poláskal pod golierom.

„Nie!“

„Ale áno. Chceš. Cítim to. A potom, Beka, kvety tu nemám.

Tak ak už máme to výročie...“

Zvláštne. Spať spolu na výročie, na narodeniny, teda občas...

Vypla som kapustu, varechu vložila do drezu a predsa sa ním nechala odvieť do našej postele.

A prečo nie?

Peter za mnou zavrel dvere a hneď si z nôh skopol tepláky. Stál predou mnou len v trenkách a v tielku, to sa neobťažoval dať dolu. Načo by to robil? Mala to byť len rýchlovka, nie?

„Nevyzlečieš sa?“ opýtal sa.

Čosi som zahabkala a neisto som si siahla na spodný lem trička. Mala som v úmysle pretiahnuť si ho cez hlavu.

„A ty?“

„Ja už som.“

Aby to potvrdil, rýchlo si vyzliekol trenky, tielko si však nechal na sebe, a špičkou pravačky ich odkopol kamsi nabok.

Áno. Chcel sex. Jasne som to videla. A po chvíľke som si uvedomila, že ho skutočne chcem aj ja.

Dokelu, aspoň niečo! Aspoň odrobinku skutočného mileneckého vzťahu.

Tak som si to tričko dala dolu a vhupla do postele v nohavičkách a podprsienke. Síce sa Peter zamračil a zabľabotal čosi o tom, že nie som holá, ale veľmi rýchlo zamieril za mnou, doslova bleskovo na mňa vyliezol a strhol mi zbytočné nohavičky.

Teda takto si to predstavoval.

Bez maznania, s niekoľkými vlažnými bozkami, bez zbytočných dotykov, vlastne bez zbytočného otáľania. Len tak, napochytr, pomimo, aby sa nepovedalo. Načo si dožičiť pomalé, lenivé, ohľaduplné milovanie? Načo?

Jasné, Peter na také nemal čas.

Bez okolkov sa do mňa vnoril, zavlnil bokmi, potom zrýchlil tempo, až posteľ praskala a vlastne plakala presne ako ja, a potom, po pár biednych minútach, na mňa unavene padol, až mi skoro vyrazil dych.

Rozmýšľala som, že ho pohladím po spotenom chrbte, ktorý mu vykukol z tielka.

Rozmýšľala...

No napokon som to nechala tak a podobne ako on som ruky len položila na posteľ.

„Fajn, nie?“

Ozaj sa čosi také opýtal?

Prikývla som a premohla som vzlyk, čo sa mi dral z hrdla.

„Môžeme si to zopakovať.“

Zaúpela som a pomrvila bokmi, nech zo mňa radšej zlezie. Bol priťažký a... prihnusný.

„Čo je?“

Zodvihol hlavu a uráčil sa na mňa pozrieť.

„Nemôžem dýchať.“

Nadvihol obočie a bez slova sa prevalil na posteľ. Nesiahol po mne, neprivinul ma k sebe, len si ruky založil za hlavu a zadíval sa na plafón. Keby si v tom momente ešte zapálil, dorazil by ma.

Radšej som sa posadila a schytila medzi prsty nohavičky. Mala by som ísť... Aj tak už bolo po všetkom a moja prítomnosť v posteli celkom zbytočná.

Práve som vstávala, načahovala sa za tričkom, keď mi na kríže dopadla jeho horúca dlaň.

„Nechod' ešte...“

V duchu som zajasala. A privrela oči od nehy, ktorá ma odrazu presýtila.

„Zostaň...“

Pošúchal mi chrbát, palčekmi prstov poštekľil na bokoch.

„Lena tu nie je. A máš navarené. Nikam sa nemusíš ponáhľať.“

Usmiala som sa a obrátila sa tvárou k nemu. Ležal ako predtým, s rukami za hlavou, s obnaženými slabunami, s takým lenivým pohľadom v očiach. Jasné, on nemusel nič. Ja som navarila a postarala som sa o dcéru.

Pokúsila som sa však nepokaziť tento zvláštne pekný okamih, taký netradičný, a predsa mu vyhovela. Vrátila sa k jeho teplému telu...

„Čo tak repete? Hneď teraz?“

„Repete?“

„Hmm.“ Plesol ma po zadku a ukazovák zastrčil za tenkú gumku mojich gatiek.

„No tak...“

Privolila som, lebo som sa nazdávala, že mi tentoraz daruje aspoň minútový bozk na pery, že mi poláska prsia, bože, aspoň mi bude musieť rozopnúť podprsenku, aby sa k nim dostal.

No keď tak nemienil urobiť a bez okolkov sa mi vkliednil medzi stehná, položila som mu dlaň na hrud' a sklamane zašepkala: „Asi nie. Nie takto.“

Zažmurkal a predsa si ďalej pokračoval v tom svojom. Pritisla som stehná k sebe tak blízko, ako to len šlo, a zahľadela som sa mu do nechápavej, rozpalenej tváre.

„Kriste, Peter.“

„Nie takto?“ zahromžil on na to. „Tak ako? Ako to teda chceš? Nemilujeme sa a je zle. Milujeme sa a je ešte horšie.“

„Ty sviniar!“ Napokon som vystrelila a prudkým pohybom ho zo seba zhodila. „Zamysli sa, čo to stváraš! Aký si bezcitný. Zamysli! Tomuto ty hovoríš milovanie? Bože,“ vykašľala som sa naňho, zhrabla veci zo zeme a opustila našu spálňu, ktorou sa tiahla vôňa náhliveho splynutia.

„Beka!“

Tresla som dverami z celej sily, aby pochopil, že ma sakramentsky nazlostil!

Takto sa predsa môj manžel nemal správať!

Tretia kapitola

Chcela som ísť k moru. Vypadnúť, dopriať si relax, voľnosť, slnko, pocítiť, aké je to byť za hranicami a nemusieť absolútne nič, nevariť, neperať, nestarať sa, vlastne sa starať len o seba a svoje pohodlie. Len urobiť pár krokov na piesočnatú pláž, do nábľ reštaurácie, niekam na trhovisko, kde si kúpim pekný slamený klobúk a Lenke zavínovacie šaty, po ktorých vždy túžila.

Ju by som určite vzala so sebou.

Petra možno...

Ak by sa posnažil a umyl si tenisky podobne ako včera, reálne by som and tým uvažovala.

Lenže Chorvátsko či Taliansko pre nás boli pridrahé. Ako vždy... Autobusom sa mi tam nechcelo ani náhodou, lebo mi cesta dlhšia ako dve hodiny vždy skrútila žalúdok a ja som mala ústa plné žlče. No letenky boli pre nás troch ozaj likvidačné.

„Je tam toho. Tak pôjdeme na chalupu. K mame.“

Peter práve dopíjal svoju rannú kávu a dočítaval včerajšie noviny. Bolo niečo po siedmej. Lenka sa ešte krútila pred zrkadlom v kúpeľni, svieža, vyletnená, lebo vonku už bolo pekne horúco a ona prišla zo školy v prírode akási pookriata. Alebo to bolo Borisom a tým, že do začiatku prázdnin im ostávali už len dva týždne? Učili sa ešte vôbec? Asi už nie.

„Na chalupu ísť nechcem.“

Keď som si predstavila ten malý drevený priestor kdesi v chatovej oblasti Stráne, na ktorom sa tlačíme ja, Lenka, Peter, svokrovci a Petrova sestra so svojimi tromi nesprátnymi chlapčikami, mala som dosť. Nenávidela som to tam. Po tých piatich rokoch, počas ktorých sme tam nonstop letovali asi tri týždne, som to tam nenávidela do špiku kostí.

„Prečo, preboha? Zase sa stretneme celá rodina.“

„Veď práve.“

„A čo? Niečo sa ti nepáči? Aspoň si uvidím mamu, Gabrielu a decká. Sú to moje krstňatá!“

„Peter, chcem dovolenku len pre nás! Ty, Lenka a ja. Tam si nikdy neoddychnem. Sme tam ako sardinky, všade len decibely hluku a kilogramy slaniny. Samé drevo a latrína za chatou. Nie! To nie je dovolenka! To je trápenie.“

Zase som si ho pohnevala. Odul sa, akoby mal pätnásť a nie takmer štyridsať, schmatol svoje cigarety a páčil na balkón. A ja za ním. Odrazu mi neprekážal ani smradlavý dym. Rozhodla som sa to vydržať, a tak som vstúpila na teplú dlažbu a pribuchla za sebou dvere, aby sa zápach nedostal do obývačky.

„Poďme niekam do Tatier... Ak už nemôžeme k moru.“

„Mama by to neprežila.“ Namieril na mňa cigaretu. „Neprežila. A ty to veľmi dobre vieš. Celý rok plánuje našu stretávku na Stráňach.“

„Tak urobme kompromis. Pár dní tam a pár dní len my... Vo vlastnom.“

„Prečo?“

„Čo prečo?“

„Prečo ti odrazu naša rodinná chalupa prekáža?“

„A tebe sa tam nebodaj páči? Fakt si nevieš predstaviť lepšie strávené dni voľna, keď už konečne nejaké máme?“

„Mne moji rodičia neprekážajú.“

„A mne azda áno?“

„No očividne hej.“

„Peter!“

„Rebeka, poznám ťa. Aj tvoj vzťah k mojej matke. Nezas-tieraj.“

„Fajn,“ dupla som nohou a natiahla sa za kľučkou. „Výborne. Tak potom ma každý rok nenúť ísť na tú poondiatu chalupu, keď veľmi dobre vieš, ako veľmi sa mi tam nechce! Nepotrebujem dvadsať dní počúvať ponosy tvojej matky a sledovať, ako sa s otcom opíjaš. Nepotrebujem!“

„Krava,“ zasyčal a potom na mňa znechutene pozrel. „Mama tam robí všetkým slúžku. Varí, stará sa o decká, o naše pohodlie, dva týždne vopred čistí chalupu, aby sa náhodou jej nevesta nestážovala na neporiadok. A toto je tvoja vďaka. Beka, Beka... Kde je tá žena, ktorú som si vzal? Kde?“

Najradšej by som sa ohradila: „A kde je ten muž?“ no mlčala som.

Obrátila som sa na päte, spustila plecيا a vošla späť do slnkom prežiareného bytu na štvrtom poschodí výškového činžia-ka na Puškinovej.

Zazvonil mobil. Jeho zvučka ma pomerne rýchlo vytrhla z toho zvláštneho pocitu, že ma nikto nechce. Hovor z akéhosi O2 čísla som prijala presne vo chvíli, keď Peter dofajčil, Marlboroku zahasil a ohorok lusknutím prstov odpálil kamsi do vzduchu, a Lenka sa konečne vyrútila z kúpeľne.

„Beky, srdiečko! Háďaj, kto volá?“

Nadýchla som sa. A chytila sa za krk odrazu studenou dlaňou.

„Háďaj! Háďaj!“

Jej hlas bol zvonivý, vysmiaty a, panebože, sálalo z neho toľké šťastie, až to bolelo. Vždy bol taký. Ona bola taká...

„Beky, si z toho paf, čo? Beky, Beky...“

Tajfún. Môj malý tajfún. Vlastne malý už nebol dávno, keď mal dvadsaťštyri, no vietor vedel narobiť poriadny.

„Bože, Angela...“

„Áno, ja!“ pišťala v akomsi hluku, ktorý bol všade okolo nej a ktorý jej robil garde ozaj dokonale. Dopĺňali sa. Ona so svojim výskotom a zvuky svojou pestrosťou. Zvonilo mi z toho v hlave.

Kriste, ozaj je to ona?

„Juj, si predstav. V noci som docestovala. Doteperila som sa do Martina s hordou batožiny, na letisku v Bratislave ma skoro zabásli. Pozrela som na nich, či sú normálni. Veď ja idem domov. Po troch rokoch! To mám akože prísť len s gaťkami a jedným tričkom? Čo sú, debilní?“

Ide domov?

Naozaj?

Na pár dní, na výlet alebo nastálo?

Trošku ma zamrazilo.

„Čo nič nevravíš? Si ako mama. Keď som jej v noci volala, pohoršená ma vyhrešila, že prečo ju budím. Je normálna? Ste vy normálne? Veď sa vám vrátila vaša Angie!“

„To akože fakt? Na dovolenku?“

„Trafená Beky. Nie na dovolenku! Prečo by som dovolenkovala v Martine? Prišla som domov!“

Srdce sa mi v hrudi zatrepotalo ako kolibrík a dych sa mi zadrel v hrdle.

„Domov? Bordeaux je teda pasé?“

Asi som vyznela trápne. Čosi som zašemetila, ledva sa mi rozviazal jazyk. A moja sestra sa správala nejako čudne.

Bože, na druhej strane bola ozaj Angie?

„*Oui, ma chérie! Oui!*“

Jej francúzština bola na smiech. A vlastne aj ja. Mala som ju vítať s jasaním a radosťou, ktorou ma vedela nakaziť.

„Čo... čo tak náhle? Si sa rozhodla? Nedala si ani vedieť.“

„A čo? Azda ma tu nechcete?“

„To nie, Angela... Ja len...“

„Ty si fakt ako ona! To nič! Zvládnem to. Bože... tu je ako na pohrebe. Kde sú všetci ľudia?“

„Ešte spia. Ešte nie je ani pol ôsmej.“

„Blázníš? Načo spia tak dlho? Ja som doletela o pol tretej a ešte som sa ani nedotkla vankúša. Boli sme žiť! V Alpii! Aj tebe by to prospelo.“

Zabehlo mi a rozkašľala som sa, čo postrehol aj Peter, ktorý mieril do predsiene s ruksakom prehodeným cez pravé rameno.

Nadvihol obočie s nemou otázkou, kto volá.

„Angela ...“ prikryla som mobil dlaňou. Prevrátil očami, vzdychol, čosi zašomral a stratil sa za vchodovými dverami.

„Haló! Beky! Žiješ ešte? Vieš ty čo, o hodinku som u teba. Sprav mi mochito. Vlastne dve. Príde aj Dan.“

Moment!

Kto bol Dan?

Napla som sa ako struna, narýchlo Lenke capla do mikro-ténového vrecka grahamovú žemľu s maslom a paradajku, naplnila jej plastovú fľašu vodou s pomarančovým sirupom a posunkom ju vyprevadila z domu, aby znova nezmeškala prvú vyučovaciu hodinu.

„Dan? O kom to hovoríš?“

„O svojej láske, sestrička! O božskom Danovi. Uvidíš... Čakaj nás.“

Oblizla som si peru a trošku šokovane vyhrkla: „Ale ja musím ísť do kvetinárstva! O dve hodiny otvám!“

„Kriste, Beky. Tak otvoriš neskôr! Je tam toho. Si predsa sama sebe paňou, alebo nie?“

Zložila. V mobile píplo, no mne sa zdalo, že mi jej piskľavý hlas stále znel v ušiach a mysli...

Bože, čo to bolo?

Čo to všetko malo znamenať?

Štvrtá kapitola

Angela nedorazila ani po dvoch hodinách. Ako vždy. Nevie, či vôbec mala niekedy pojem o čase.

O pol desiatej som od zlosti celá bez seba schmatla veľkú tašku s dodacími listami, kľúče od obchodíku a auta a doslova som utekala k ojazdenej felícii zaparkovanej dolu pri smetiakoch.

Toľko som toho ešte potrebovala pripraviť pred otvorením! Nestíhala som ani zísť pre nový tovar do Flosu, dočerta. Asi im do Žiliny zavolám, nech mi do hodiny niečo privedú.

Gerbery, alstromérie, irisy, ľalie a nejaké ďalie. Ruřov .

Ryřchlo som vytáčala Bořekov  na Daxnerovej ulici v susednom meste a diktovala jej objednávku.

„Chceř aj niečo z doplnkov? A gladioly? Tie eřte m ř?“

„Akosi nejdú. Chcelo by to nejak  obľuben  žensk  meno v kalendári. So Sid niou veľa vody nenam tım.“

„Okej, do hodiny je auto u teba. Hodım ti do řkatule aj nejak  listy eustomy. Ako bonus.“

Vedela som si zlat  Be tu predstaviť, ako na mňa pri spomenutı bonusu řmurk .

Spokojn  som zastavila pred prevádzkou, odomkla sklennen  dvere a nasala do nosa vôňu mojich milovaných kvetiniiek.

No nestihla som ani vystaviť karafi ty, vonn  sviečky, keramick  kvetin ače v nových dúhových odtieňoch, nestihla som otvoriť pokladňu, zotrieť pult, pripraviť si aspar gusov  kôpky a pestrofarebn  celof ny, nestihla som nič,

a tajfún sa vrátil dnu!

Op leny, vysoky, řtihly. Krásny. Uř mi bolo jasne, prečo t  modelingov  kariéra vo Francúzsku. Uř mi bolo jasne, prečo ten pocit ľahkosti a vřeobecneho řřastia.

Moja sestra bola vym den , vyznačkovan , s novym prelivom v Źlt ch vlasoch, dokonalym mejkapom a manik rou na prácou nezničen ch rukách. S bordovou kabelou značky Tuscany prevesenou cez zápästie, s hrieřnymi kor lkovymi ihličkami na malých chodidlách. V řatočk ch, na ktorých mohli oči nechať muři rovnako ako řeny. Řeny zo řiarlivosti, muři preto, lebo si predstavovali, čo je pod nimi.

Prosto pre Angelu bol svet gombička! Vřdy taky bol.

S peniazmi a slobodou, bez starostı, veru iny byť ani nemohol.

„Nepočkala si n ř!“

Řiadne ahoy, vlastne prečo aj? To mi uř predsa povedala. Do telefónu.

Zvıtanie sa po rokoch sme teda mali za sebou.